

NARAVNI PRORAČUN

OSEBE

Timur - okrog 60 let, drvar

Neimenovani Jezikovni Delavec - 35 let, delavec v tovarni

PRVI PRIZOR

Gozdovi Sibirske regije, Tomsk, okrog leta 1960. Stari drvar Timur se odpravlja na svoje vsakodnevno sekanje lesa.

Timur (*ekstatično zamahujoč s sekiro v roki*):

Kakšen privilegij, kakšna radost!

Ko z razbolelostjo nosnic vohaš

srhljivo zapeljivost

lesa ki joče,

ki kriči po obstoju!

Udari po drevesnem deblu

Timur: Vendar zaman kričiš, ker ti jaz ne verjamem!

Tvoj krik je le krik po ohranitvi tvoje nenehne ravnodušnosti!

Udari po drevesnem deblu

Timur (živčno smehljanje):

Tvoja naravnost je le produkt trpljenja,
takratne priljubljene *»metode spoznavanja«*.

Jaz pa se hočem potiti,
s težo lastnega telesa razgrajevati
sledi družbenih norm v procesu
»naravnega trpnega spoznanja«.

Nič ni naravnega na tvoji naravnosti drago moje deblo!

Spet **te** samo poškodujem.

*Z naivno patetiko fragmentiranih spominov,
posegam v tvojo življenjsko otopelost.*

Spet **se** samo poškodujem.

Udari po drevesnem deblu

Timur: Hočem, da odgovarjaš na vprašanja, ki so ti bila zastavljena:

Najprej z lista prebere vprašanje. Potem odvrže papir. Drugi del izgovarja napamet. Potem pa zavihti sekuro.

Udari po drevesnem deblu

Prvič.

Vasilija Semjonovna, zakaj vednost, še bolj kot nevednost, povzroča fanatizem in *»duhovno temo.«*

Udari po drevesnem deblu

Medtem ko si se ti draga Vasilija samozadovoljevala s spoznavno teorijo o »stanju stvari«, se je Mihajlo Erne prav tako samozadovoljeval z juho iz tvojih debelih stegen.

Sijajno, Mihajlo, sijajno! Vedno sem občudoval nenasitnost tvojega libida!

Drugič.

Anton Beršov, koliko iskrenosti premore človek ne da bi začel požirati lastna stopala.

Udari po drevesnem deblu

Oh, Gertruda, Gertruda, ti, ki si jih morala požreti »v imenu objektivne nujnosti« Antonovih metod.

Škoda, škoda. Saj veš, da bi jaz...Zagotovo. Samo če bi mi pustila...Škoda, škoda.

Tretjič.

Irina Vasneva, iz kakšnega vidnega kota, je treba gledati ne da bi le *vidno zaznali* temveč tudi *uzrli* orise stvari.

Udari po drevesnem deblu

Veš, tvoj stari, Grafov, je zelo dobro obvladal te stvari. Lahko si ponosna nanj.

Pssst! Trenutek tišine za starega, prosim.

Četrtič.

Jakim Šaronov, kako se postopoma učiti »dobrote duše« kot črk abecede.

Udari po deblu drevesa.

Za vse napore Julije Obnizov da bi ohranila »dobro vedenje« do soseda skopuha.

Kako že gre Jakim? Kako si ji že pel? Zate kruh, zame uh.

Petič.

Neznani jezikovni delavec, kako preseči medsebojno odvisnost med ideološko okužbo govornice in njeno nenehno reprodukcijo.

Udari po deblu drevesa.

Za vsa bližnja srečanja s škarjami in izcedkom črnila gostih obrvi Ane Agapove – za metaforami o »nasilju zgodovine«.

Ana si tega res ne zasluži! Da na papirju popišeš njene kosti, da tako nesramno posiliš njeno mrtvost, ti umetnik, ti nesrečnež! Pu!

Timur pljune.

Udari po drevesnem deblu.

Šestič.

Neznani čutni brezčutnež, kaj narediš ko spoznaš da je »brezčutnost« del »čutenja kot takega«.

Za duševno nepretresljivost ob pogledu na mehko gibanje rok Anite Sergejevne.

Samo ta Anita Sergejevna je res imela mehke roke.

Udari po deblu drevesa.

Za tvojo ravnodušnot ob pogledu na mehko gibanja rok Anite Sergejevne.

Ker Anita Sergejevna je pa res imela mehke roke.

Udari po deblu drevesa.

Sedmič.

In odgovori na vprašanja vseh Katerin, Gruš, Agrafen, Arkadijev ... (z živčnim smehom)

in temu neimenovanemu,

in tej neimenovani,

in oni neimenovani,

in onemu neimenovanemu,

in tema neimenovanima,

in onima neimenovanima

in vsem neimenovanim

(že zadihano) in...in...in...ime ni dovolj.

Ker opustošen prostor

naravnega proračuna

ne kliče po imenu,

temveč po navzočnosti tega kar

so besede na papirju zlahka izničile.

Ne da bi se obrnile za leskom
svetlikajočih se *človeških mojstrov*in.

Jaz pa se obračam - da mi ne bi bilo treba *čutiti*
kričim - da mi ne bi bilo treba *spregovoriti*
sekam les - da mi ne bi bilo treba sekati *tujih grl*
krut od obrambe se iz dneva v dan se samo še skozi te črke ohranjam.

Udari po drevesnem deblu.

Lesu zmanjka. Timur da sekuro na ramo in odide k drugemu drevesu.

Začne se še bolj živčno in glasno smehljati.

In kam gredo jezikovne razvaline počivat po opravljenem delu?

Udari po drevesnem deblu.

In kam gredo jezikovne razvaline počivat po opravljenem?

Udari po drevesnem deblu.

In kam gredo jezikovne razvaline počivat po...?

Udari po drevesnem deblu.

In kam gredo jezikovne razvaline počivat?

Udari po drevesnem deblu.

In kam gredo jezikovne razvaline...?

Udari po drevesnem deblu.

In kam gredo jezikovne...?

Udari po drevesnem deblu.

In kam gredo?

Udari po drevesnem deblu.

In kam?

Udari po drevesnem deblu.

In?

Udari po drevesnem deblu.

DRUGI PRIZOR

Jezikovni Delavec. Pričevanje.

V TOVARNI JEZIKOVNEGA DELAVCA

Kakšen užitek ko ob kosanju tujega telesa
še le vstopaš v dejanskost lastnih zmožnosti!
*»Moja moč je nemoč vaših zagnojenih jezikov,
podprta z institucionaliziranim trpljenjem.«*
je zavpil jezikovni delavec.

Kakšen užitek - ko vpenjaš lastno slast nad grdoto, v simbolni svet besednega zaklada!
kakšna ustvarjalna gesta,
podrejati zlog ubožtvu lastne nečimrnosti!
Ne, na tem papirju ni prostora za maksimo:

**1. Božati se s papirjem ali se najbolj
podlo samopotrjevati.**

»Ta prostor diši po duševni disekciji človeka in pesmi:

Pišem, torej vselej znova prenašam gnus nad nasičenostjo besedne brezupnosti;

*Živim, torej vselej znova prenešam gnus ob pogledu, na to kako hitro človek razpade
brez poseganja ustvarjalnih modulov vanj;*

Delam, ravno toliko da ohranjam iluzijo možnosti - da lahko naslednjič znova delam.

V tem ni nobenega upanja, samo zavajajoči zakoni induktivne logike.«

je zavpil jezikovni delavec in zabil svinčnik v skorjo lastne lobanje.

(Te roke niso nedolžne.

Nedolžnost sveta ni nič manj nedolžna brez teh rok.)

Ne, na tem papirju ni nobenega prostora za lepoto.

(Nobene lepote ni v gledanju besedno estetiziranih oblik lastnih umorov.

Na lepoti ni nič lepega.)

Je zgolj stranski produkt nepopolnosti razuma.

In prav nepopolnost razuma je tista,

ki določa koordinate dihanja.

»In zmeraj je boljše čutiti in v čutenju umno trpeti,

kot čutno omedlelost povzdigovati v dokončno zmago

tiranije celebruma!«

je zavpil jezikovni delavec in se dotaknil rdečih dlani.

Ne, na tem papirju ni nobenega manevarskega prostora

za »upravičeno sesutje« - *ali alibi razuzdanih hedonistov*

(ko » mehanizem želje« zadane ob neizprosni zemeljskih tal).

*»Nisem zmožen zbežati! Moja bolezen je močnejša od moje volje (tega sužnja ki zmeraj rabi
gospodarja).*

Nenehno razčlenjujem/brezglavo uničujem vse kar sproduciram,

ne da bi se odrekel deloholiji!»

je zavpil jezikovni delavec in zabil svinčnik še globlje v sveženj papirja.

»Plaćati davek enemu stavku ne da bi zapadel v

suženjstvo »čiste ideje« hkrati pa obdržati

stabilne roke za glavo mimoidočega,

ne da bi v njej videl ustvarjalno gradivo!

Nič ni nedolžnega na teh rokah.

Povsem zavestno

8h delajo za nič,

delajo nič.

Je samo še mišični mehanizam roke, ki udarja v prazen prostor nič,

(Niča ki je brezmejna polnost)

ampak tega vam na tem papirju ne morem razložiti.«

je rekel jezikovni delavec, izstopil iz tovarne in z rezilom svinčnika prerezal lastni goltanec.

Neprebavljeni surovosti besed tišina lažje nadene masko molka.